

กำเนิดอำมหิต

Red Dragon

โรมัส แฮร์ริส
เขียน

อภิญา ธิโนปจัย
แปลและเรียบเรียง

แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หากพูดถึงชื่อฮันนิบาล เลกเตอร์ น้อยคนนักที่จะไม่รู้จักว่าเขาเป็นใคร แม้นวนิยายชุดนี้จะไม่ได้ปรากฏในท้องตลาดเมืองไทยมานานเกินสิบปีแล้ว แต่ผู้ที่ชื่นชอบเรื่องราวจิตวิทยาสืบสวนสอบสวนทั้งหลายล้วนเคยได้ยินชื่อเสียงของจิตแพทย์อัจฉริยะและฆาตกรกึ่งคนคนนี้จากทั้งภาพยนตร์และซีรีส์

แพรวสำนักพิมพ์ขอคืนชีพนวนิยายที่เป็นตำนานตลอดกาลเล่มนี้ขึ้นมาอีกครั้ง เพื่อให้ได้กรุ๊ปใหม่ได้มีโอกาสสัมผัสความปราดเปรื่องในการปั้นหัวคนของดอกเตอร์เลกเตอร์ และได้สัมผัสความดิบเถื่อนของฆาตกรต่อเนื่อง “เทพพิทักษ์พินน้ำนม”

สำหรับ *กำเนิดอำมหิต* หรือ *Red Dragon* เล่มนี้ถือเป็นเล่มแรก ที่ออกวางจำหน่ายในชุดฮันนิบาล เลกเตอร์ ฉบับภาษาอังกฤษ และหากถามถึงการเรียงตามลำดับเหตุการณ์ตามอายุของดอกเตอร์เลกเตอร์แล้ว จะถือเป็นเล่มที่สองของชุด แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นสามารถอ่านเล่มใดก่อนก็ได้ ซึ่งถือเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของโทมัส แฮร์ริส นักเขียนที่ถือเป็นตำนานของอาชญาวิทยามาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

แพรวสำนักพิมพ์

มีนาคม 2563

บทที่ 1

วิล แกรม พาร์คอร์เวิร์ตมานั่งที่โต๊ะปิกนิกซึ่งอยู่ระหว่างตัวบ้านกับมหาสมุทร เขายื่นแก้วใส่ชาเย็นให้

แจ็ก ครอร์เวิร์ต มองไปยังบ้านไม้หลังเก่าอันน่าอยู่ ซึ่งขึ้นคราบเกลือทะเลสีเงินลือแสงสว่าง “ผมน่าจะคุยกับคุณตั้งแต่ตอนที่คุณย้ายมาทำงานในเมืองมาราธอน หลังคุณออกจากเอพีไอ” เขาพูด “เพราะคุณไม่อยากคุยเรื่องนี้ที่นี้หรือ?”

“ผมไม่อยากคุยเรื่องนี้ที่ไหนทั้งนั้น แจ็ก แต่ถ้าคุณจะพูด ก็พูดมาเลย แค่อย่าเอาพวกรูปถ่ายออกมา ถ้าคุณเอารูปมา ทิ้งไว้ในกระเป๋าเอกสารนั้นแหละ เดี่ยวมอลลี่กับวิลลี่ก็เดินมาหาเราแล้ว”

“คุณรู้มากแค่ไหน”

“แค่เท่าที่อ่านจากในหนังสือพิมพ์ *ไมอามีเฮรัลด์* กับ *เดอะไทมส์* แกรมตอบ “ครอบครัวสองครอบครัวถูกฆ่าตายในบ้านของตัวเอง ห่างกันคนละเดือน ที่เบอร์มิงแฮมกับแอตแลนตา สภาพการณ์คล้ายๆกัน”

“ไม่ใช่คล้าย แต่เหมือนเลย”

“มีคนมาอ้างตัวเป็นฆาตกรกี่คนแล้ว”

“ผมโทร.ไปเมื่อตอนบ่าย ได้แปดสิบหกคนแล้ว” ครอร์เวิร์ตตอบ “มีแต่พวกบ้า ไม่มีใครรู้รายละเอียดเลย คนร้ายทุบกระจกแล้วใช้เศษกระจกลงมือ ไม่มีใครรู้เรื่องนี้เลย”

“มีเรื่องไหนอีกที่คุณปิดไม่ให้คนข่าวรู้”

“คนร้ายผมบลอนด์ ถนัดขวา และแข็งแรงมาก สวมรองเท้าขนาดสิบเอ็ด ผูกหูกระต่ายเป็นตัวย ร่องรอยจากที่เกิดเหตุบอกว่าคนร้ายสวมถุงมือยางแบบผิวเรียบ”

“คุณให้ข่าวไปแบบนี้”

“คนร้ายไม่ถนัดเรื่องสะเดาะกลอนหรือปลดล็อก” ครอว์เฟิร์ดว่า “ครั้งที่ผ่านมามันใช้มีดตัดกระดาษกับถ้วยสุญญากาศลอบเข้าไปในบ้าน อ้อ แล้วก็กริปเลือดคือเอบีบวก”

“มีใครทำให้มันบาดเจ็บ”

“เท่าที่รู้คือไม่มี แต่เราหากริปเลือดได้จากอสุจิและน้ำลาย มันเป็นคนกลุ่มที่มีแอนติเจนเอ บี และเอช”

ครอว์เฟิร์ดมองไปยังท้องทะเลอันเรียบสงบ “วิล ผมอยากถามคุณเรื่องหนึ่ง คุณรู้เรื่องพวกนี้จากหนังสือพิมพ์ คุณเห็นข่าวครอบครัวที่สองในทีวีแทบทุกช่อง คุณเคยคิดจะโทร.หาผมบ้างไหม”

“ไม่”

“ทำไมล่ะ”

“คดีที่เบอร์มิงแฮมไม่ได้มีรายละเอียดมากนัก อาจเป็นอะไรก็ได้ ตั้งแต่การแก๊งค์ ปัญหาในครอบครัว”

“แต่พอมีคดีที่สอง คุณก็รู้เลยว่ามันคืออะไร”

“ใช่ สาตการโรคจิต ผมไม่ได้โทร.หาคุณเพราะผมไม่อยากโทร. ผมรู้ว่าลูกมือคุณมีใครบ้างที่ดูคดีนี้ คุณมีห้องแล็บชั้นเลิศ คุณมีไฮม์ลิคที่ฮาร์เวิร์ด มีบลูมที่มหาวิทยาลัยชิคาโก”

“และผมมีคุณอยู่ที่นี้ ซ่อมเครื่องยนต์เรือบ้านี่อยู่”

“ผมไม่ได้มีประโยชน์กับคุณขนาดนั้นหรอก แจ็ก ผมไม่ได้คิดเรื่องพวกนี้แล้ว”

“จริงรึ คุณจับคนร้ายได้สองคนนะ สองคนสุดท้ายที่เราจับได้นั้น

¹ คนทั่วไปประมาณ 80 เปอร์เซ็นต์มักมีแอนติเจนเหล่านี้ในสารคัดหลั่งของร่างกาย ส่วนที่เหลือมักไม่มี

ผลงานคุณนะ”

“ยังไง ก็แค่ทำอย่างที่คุ้นกับทีมของคุณก็เท่านั้นอยู่”

“ที่พูดมาก็ใช่ว่าจะจริงทั้งหมดนะ วิล วิธีคิดของคุณต่างหาก”

“ผมคิดว่าวิธีคิดของผมเป็นเรื่องแหกตาเล่นเสียอีก”

“บางทีคุณก็ข้ามรายละเอียดไปโดยไม่ได้อธิบายให้เราเข้าใจนะ”

“หลักฐานมันก็อยู่ตรงนั้นไง” แกรมว่า

“ใช่ มันมีหลักฐานให้เห็นนั่นแหละ เยอะไปหมด แต่แค่เจอทีหลัง แต่กว่าจะจับคนร้ายได้ ก็หาแรงจูงใจไปเถอะ”

“คุณมีคนที่คุณต้องการแล้ว แจ็ก ผมไม่คิดว่าผมจะเป็นกำลังเสริมให้คุณได้หรอก ผมอุตส่าห์หนีมาอยู่นี้เพื่อให้พ้นจากเรื่องพวกนั้น”

“ผมรู้ ครั้งล่าสุดคุณโดนหนัก แต่ตอนนี้คุณดูโอเคแล้วนี่”

“ผมโอเค มันไม่เกี่ยวกับการที่ผมโดนหนักหรอก นั่นมันก็แค่การถูกทำร้ายเฉยๆ”

“ผมก็เคยโดนนะ แต่ไม่ใช่แบบคุณ”

“มันไม่เกี่ยวกับเรื่องที่ผมโดนกะชวกห้อง ผมแค่ตัดสินใจว่าจะหยุด ผมว่าผมคงอธิบายให้คุณเข้าใจไม่ได้”

“ตัวผมเองคงไม่มีทางเข้าใจหรอก ถ้าคุณไม่ยอมเห็นอะไรแบบนั้นอีกต่อไปแล้ว”

“ไม่ คืองี้...ยังไงผมก็ต้องเห็นพวกนั้น มันทำให้รู้สึกแย่มากและ แต่ผมต้องเห็นเพื่อใช้ชีวิตต่อไป トラบิตที่สิ่งที่ผมเห็นมันตายไปแล้วนะ แต่ที่โรงพยาบาล ที่ต้องคุยกับหมอ พวกนี้ต่างหากที่แยกว่าอีก คุณต้องสลัดมันออกไปจากในหัวแล้วคิดต่อ ผมไม่คิดว่าตอนนี้ตัวเองจะทำได้อีก ผมอาจจะบังคับให้ตัวเองเห็นอะไรแบบนั้นได้ แต่สมอมผมจะหยุดคิดทันที”

“คนพวกนี้ตายไปแล้ว วิล” ครอว์เฟิร์ดพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนที่สุดเท่าที่จะทำได้

แจ็ก ครอว์เฟิร์ด จับได้ว่าแกรมใช้คำพูดแบบเดียวกับเขา ลงจังหวะแบบเดียวกับเขา เขาเคยได้ยินแกรมพูดแบบนี้มาก่อน แต่กับคนอื่น เวลาอยู่ในสถานการณ์ตึงเครียด แกรมจะเลียนแบบน้ำเสียงและคำพูดของอีกฝ่าย

อยู่เสมอ ทีแรกครอว์เฟิร์ดคิดว่าเขาตั้งใจทำให้จังหวะการสนทนานั้น สอดคล้องกัน

แต่ครอว์เฟิร์ดตระหนักได้ในภายหลังว่าแกรมไม่ได้ตั้งใจ บางครั้งเขา ถึงกับพยายามหยุดพฤติกรรมนี้ แต่ก็ไม่สำเร็จ

ครอว์เฟิร์ดใช้สองนิ้วเหย่งลงในกระเป๋าสีเสื้อแจ็กเก็ต แล้วหยิบภาพถ่าย สองใบเหวี่ยงข้ามโต๊ะมาโดยปล่อยให้ภาพหงายขึ้น

“ตายหมดแล้ว” เขากล่าว

แกรมจ้องหน้าอีกฝ่ายชั่วขณะก่อนจะหยิบภาพถ่ายขึ้นมา

มันเป็นภาพถ่ายของผู้หญิงคนหนึ่งที่มีลูก ๆ สามคนและเบ็ดอีกหนึ่ง ตัวตามหลัง เธอกำลังถืออุปกรณ์สำหรับปิกนิกอยู่ข้างหนองน้ำ อีกภาพเป็น ภาพครอบครัวยืนอยู่หลังเค้กปอนด์ ผ่านไปได้ครึ่งนาทีเขาก็วางภาพถ่าย ทั้งสองลง เขาใช้นิ้วดันภาพทั้งสองให้วางซ้อนกัน แล้วมองลงไปยังชายหาด ที่เด็กชายกำลังนั่งยอง ๆ มองอะไรบางอย่างบนพื้นทราย ส่วนผู้หญิงนั้น กำลังยื่นเท้าเอวมองเด็กชายอีกที เกลียวคลีนแตกเป็นฟองอยู่บริเวณข้อเท้า ของเธอ เธอเอนตัวมาด้านหลังเพื่อสะบัดเส้นผมเปียกชุ่มไปให้พ้นไหล่

แกรมทำเป็นไม่สนใจแขกของเขาขณะมอมลลึกับเด็กชายให้นาน เท่ากับที่เขาถ่ายภาพถ่ายพวกนั้น

ครอว์เฟิร์ดยินดีที่เป็นอย่างนั้น เขาเก็บความพึงพอใจไม่ให้แสดงออก ทางสีหน้า แบบเดียวกับที่เขาจะมีตระวังในการเลือกสถานที่สำหรับบทสนทนา ครั้งนี้ เขาเชื่อว่าเขาตกแกรมได้แล้ว แต่ต้องรอเวลาอีกหน่อย

สุนัขน้ำตาน่าเกลียดสามตัวเฟ่นพานอยู่รอบโต๊ะและหมอบลงกับพื้น

“พระเจ้า” ครอว์เฟิร์ดอุทาน

“เป็นพวกหมาจรจัดนะ” แกรมอธิบาย “คนชอบเอาลูกหมามาทิ้งที่นี่ ผมจะยกตัวน่ารัก ๆ ให้คนอื่นเก็บไปเลี้ยง ส่วนพวกที่เหลือก็โตแถวนี้แหละ”

“อ้วนดีนะ”

“มอลลึชอบเลี้ยงหมาจรจัดนะ”

“อยู่นี่ชีวิตคุณดีขึ้นนะ วิล ทั้งมอลลึ ทั้งเด็กคนนั้น อายุเท่าไรแล้ว
นะ”

“ลิปเอ็ด”

“เด็กคนนั้นหน้าตาดีนะ โตขึ้นต้องสูงกว่าคุณแน่”

แกรมพยักหน้า “พ่อเขาสูงนะ ผมรู้ว่าผมโชคดีแล้วที่อยู่ที่นี่”

“ผมอยากพาฟิลิสมาอยู่นี่ ที่ฟลอริดา หาลักที่ตอนเกษียณ แล้วก็
เลิกอยู่เหมือนปลาในถังเสียที เธอบอกว่าเพื่อนเธออยู่อาร์ลิงตันหมดเลย”

“ผมยังไม่ได้ชอบคุณเธอเลยเรื่องหนังสือที่เธอขนมาให้ตอนผมอยู่
โรงพยาบาล ผ่าขอบคุณเธอด้วย”

“ได้”

นกน้อยสี่สัดสองตัวโผล่ลงมาบนโต๊ะ มองหาลูกเกรปเปิลสีกิน ครอว์-
เฟิร์ดมองพวกมันกระโดดไปมาจนกระทั่งบินจากไป

“วิล ไบ๋บ้านี่น่าจะฆ่าคนตามการโคจรของดวงจันทร์ มันฆ่าครอบครัว
จาโคบีในเบอร์มิงแฮมคืนวันเสาร์ที่ 28 มิถุนายน คืนพระจันทร์เต็มดวง
มันฆ่าครอบครัวลิตส์ในแอตแลนตาสองคืนก่อน วันที่ 26 กรกฎาคม หนึ่งวัน
ก่อนดวงจันทร์โคจรครบเดือน เพราะงั้นถ้าเราโชคดีอาจมีเวลาอีกสามอาทิตย์
กว่าๆ ก่อนที่มันจะลงมืออีกครั้ง”

“ผมไม่คิดว่าคุณจะอยากกรออยู่ที่หมู่เกาะคีย์นี้ แล้วอ่านข่าวเหยื่อราย
ต่อไปจาก *ไมอามีเฮรัลด์* หรือก ให้ตาย ผมไม่ใช่พระสันตะปาปา ผมไม่ได้
จะมาบอกว่าคุณต้องทำอะไร แต่ผมอยากถามคุณ คุณเคารพในการตัดสินใจ
ของผมไหม วิล”

“เคารพสิ”

“ผมว่าเราจะมีโอกาสจับตัวมันได้มากกว่าถ้าได้คุณมาช่วย ให้ตาย
เหอะ วิล เก็บของแล้วก็มาช่วยเราเถอะ ไปแอตแลนตากับเบอร์มิงแฮม
ไปดู แล้วมาที่วอชิงตัน แคว้นชั่วคราวนะ”

แกรมไม่ตอบ

ครอว์เฟิร์ดรออยู่อย่างนั้น ขณะคลื่นซัดสาดเข้าชายหาดห้าครั้ง
จากนั้นเขาจึงลุกขึ้นยืน พาดเสื้อโค้ตไว้บนไหล่ “ไว้คุยหลังอาหารเย็นแล้วกัน”

“อยู่กับเราสิ”

ครอว์เฟิร์ดส่ายหน้า “เดี๋ยวผมกลับมา คงมีคนทิ้งข้อความไว้ให้ผม

ที่โรงแรมฮอติเดย์อินน์ และผมก็ต้องใช้โทรศัพท์ด้วย ผากบอกขอบคุณ มอลลี่ให้หน่อยแล้วกัน”

เมื่อรถเช่าของคอร์วี่เฟิร์ดวิ่งผ่านถนนที่โรยด้วยเปลือกหอย ฝุ่นจางๆ ซึ่งเกาะอยู่ตามพุ่มไม้ข้างทางก็ฟุ้งกระจายขึ้นมา

แกรมเดินกลับไปใต้สะพาน เขากลัวเหลือเกินว่านี่จะเป็นภาพจำสุดท้าย บนเกาะซูการ์โลฟคีย์ของเขา ภาพก้อนน้ำแข็งกำลังละลายในแก้วชาเย็นสองแก้ว กระจาดเซ็ดปากปลิวสะบัดไปจากใต้ไม้เรียวดูตามแรงลม และมอลลี่กับวิลลีอยู่ห่างออกไปตรงชายหาด

ตะวันเริ่มคล้อยบนเกาะซูการ์โลฟ นกกระสาอินหนึ่งโดยมีพระอาทิตย์สีแดงดวงใหญ่เป็นฉากหลัง

วิล แกรม กับมอลลี่ ฟอสเตอร์ แกรม นั่งอยู่บนขอนไม้เกยหาด ที่ถูกพอกจนเป็นสีขาว ใบหน้าของทั้งคู่เป็นสีส้มเมื่อต้องแสงอาทิตย์ ส่วนแผ่นหลังเกิดเป็นเงาสีม่วง เธอจับมือเขาขึ้นมา

“คอร์วี่เฟิร์ดแวะมาหาฉันที่ร้านก่อนมาหาคุณที่นี่” เธอพูด

“เขาถามทางมาบ้านเรา ฉันพยายามโทร.หาคุณแล้ว คุณควรจะได้รับโทรศัพท์บ้างนะ เราเห็นรถเขาจอดอยู่หน้าบ้านแล้วตอนที่เรามาถึง เลยพากันเดินมาที่หาด”

“เขาถามอะไรคุณอีก”

“ถามว่าคุณเป็นยังไงบ้าง”

“แล้วคุณตอบว่าไง”

“ฉันบอกว่าคุณสบายดีและเขาควรเลิกยุ่งกับคุณได้แล้ว เขาอยากให้คุณทำอะไรหรือคะ”

“ให้ดูหลักฐาน ผมเป็นผู้ชำนาญการด้านนิติเวชศาสตร์นะ มอลลี่ คุณก็เห็นปริญญาของผม”

“ฉันเห็นอยู่หรือว่าคุณเอาใบปริญญาไปแปะทับรอยแตกบนฝาเพดาน” เธอเปลี่ยนมานั่งคร่อมขอนไม้เพื่อให้หันมาเผชิญหน้ากับเขา “ถ้าคุณคิดถึงชีวิตอีกด้านหนึ่งของคุณ อะไรที่คุณเคยทำ ฉันว่าคุณคงเอย่ปาก

ออกมานานแล้ว แต่คุณไม่เคยเลย คุณเปิดใจมากขึ้น สงบขึ้น และอยู่ด้วย
ได้ง่ายขึ้น...ฉันชอบแบบนี้”

“เรามีเวลาดี ๆ ด้วยกันนี้ ไซ้ใหม่”

อาการกะพริบตาจนแน่นสนิทของเธอทำให้เขารู้สึกว่าเขาน่าจะพูด
อะไรได้ดีกว่านี้ แต่ก่อนที่จะทันแก้ตัว เธอก็พูดต่อ

“ที่คุณทำให้คอร์วัวร์เฟิร์ต ทำให้คุณแยลง เขามีคนในมือตั้งมากมาย -
เพลง ๆ จะทิ้งคุณระัฐบาลเลยด้วยซ้ำ - ทำไมเขาไม่เลิกยุ่งกับเราสักที”

“คอร์วัวร์เฟิร์ตไม่ได้บอกคุณเรื่องนี้หรอก เขาเป็นหัวหน้าผมตอนที่ผม
ออกจากสถาบันเอฟบีไอไปปฏิบัติงานภาคสนามทั้งสองครั้ง สองคดีนั้นเป็น
อะไรที่เขาไม่เคยเจอมาก่อน ขนาดเขาทำงานนี้มานานมากแล้ว และตอนนี้
เขาก็ได้คดีใหม่ ฆาตกรโรคจิตแบบนี้ไม่ได้มีบ่อย ๆ เขารู้ว่าผม...มีประสพ-
การณ์”

“ไซ้ คุณเคยเจอมาแล้ว” มอลลีสกล่าว เขาไม่ได้กลัดกระดุมเสื้อเชิ้ต
ทำให้เธอเห็นรอยแผลเป็นพาดผ่านหน้าท้องของเขา แผลเป็นนูนและกว้าง
เท่านี้ว่ามี ซึ่งไม่เคยกลายเป็นสีเดียวกับผิวเลย มันลากยาวเป็นรอยบาก
จากกระดูกเชิงกรานด้านซ้ายไปถึงกระดูกซี่โครงอีกด้านหนึ่ง

ดอกเตอร์ฮันนิบาล เลกเตอร์ เป็นคนสร้างรอยแผลเป็นนั้นด้วยมีด
ตัดเลือน้ำมัน² เรื่องนี้เกิดขึ้นหนึ่งปีก่อนที่มอลลีสจะได้พบแกรม เขาเกือบตาย
มาแล้ว ดอกเตอร์เลกเตอร์เป็นที่รู้จักตามหนังสือพิมพ์แท็บลอยด์ในชื่อ
“ฮันนิบาลกินคน” เขาคือฆาตกรโรคจิตคนที่สองที่แกรมจับได้

เมื่อเขาออกจากโรงพยาบาล แกรมลาออกจากสำนักงานสอบสวน
กลางหรือเอฟบีไอ ย้ายออกจากวอชิงตัน และไปตั้งงานเป็นช่างเครื่องยนต์
ดีเซลประจำโรงเก็บเรือที่เมืองมาราธอนในหมู่เกาะฟลอริดาคีย์ ซึ่งเขาโตมา
กับงานนี้ เขาอนในรถเทรลเลอร์ที่โรงเก็บเรือจนกระทั่งได้เจอมอลลีสและ
บ้านอันอบอุ่นแห่งแรกของเธอบนเกาะซุการ์โลฟคีย์

เขาหันมานั่งคร่อมขอนไม้ข้าง แล้วกุมมือทั้งสองของเธอไว้ เท้าของเธอ

² Linoleum knife มีดสั้นโค้งปลายแหลมใช้สำหรับงานช่างเพื่อตัดผ้าใบหรือเลือน้ำมัน

ซุกอยู่ใต้เท้าของเขา

“ก็ได้ มอลลี ครอว์เฟิร์ดคิดว่าผมมีเซนส์กับพวกฆาตกรโรคจิตนะ เหมือนเป็นพลังงานบางอย่างสำหรับเขา”

“แล้วคุณคิดแบบนี้หรือคะ”

แกรมมองนกรระทุงสามตัวบินตัดผ่านชายหาดที่น้ำเริ่มลดระดับลง “มอลลี ฆาตกรโรคจิตที่เป็นอัจฉริยะ - โดยเฉพาะพวกที่ชอบใช้ความรุนแรง - ตามจับตัวได้ยากด้วยเหตุผลหลายอย่าง ประการแรก มันไม่มีเหตุจูงใจให้เชื่อมโยงได้เลย เพราะฉะนั้นเราจะหาตัวคนร้ายจากจุดนี้ไม่ได้ และส่วนใหญ่แล้วพยานต่าง ๆ ก็ไม่ได้ช่วยอะไร ในขณะที่กรณีอื่นมันมีอะไรให้ค้นหามากมายไปหมด แต่กรณีแบบนี้เราจะหาพยานไม่ได้เลย เขาอาจจะไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ากำลังทำอะไรอยู่ คุณถึงต้องเอาหลักฐานใดก็ตามที่เก็บได้ มาคาดการณ์ ต้องพยายามประกอบร่างความคิดของเขาใหม่ ต้องพยายามหารูปแบบของเขา”

“แล้วตามรอยเขาและหาเขา” มอลลีพูด “ฉันกลัวว่าถ้าคุณตามล่าไอ้ฆาตกรโรคจิตหรืออะไรนี่...ฉันกลัวว่าเขาจะทำกับคุณเหมือนที่คนล่าสุดนั้นทำ นั่นแหละ นั่นแหละที่ฉันกลัว”

“เขาจะไม่มีทางเห็นผมหรือรู้ชื่อผมหรอก มอลลี พวกตำรวจต่างหากพวกนั้นต้องเป็นคนจับกุมเขาเมื่อหาเขาเจอ ไม่ใช่ผม ครอว์เฟิร์ดแค่อยากได้ความเห็นเพิ่ม”

เธอมองดวงอาทิตย์สีแดงที่สาดแสงไปทั่วท้องทะเล ชั้นเมฆที่อยู่สูงขึ้นไปส่องสว่างเหนือดวงอาทิตย์

แกรมหลงใหลวิธีการที่เธอหันหน้า ทำให้เขาได้เห็นรูปหน้าด้านข้างของเธอแบบไม่ได้ตั้งใจ ให้เขาได้เห็นชีพจรที่เต้นอยู่ตรงลำคอของเธอ ให้เขานึกถึงรสชาติของเกลือบอนผิวเธอได้ทันที เขากลืนน้ำลายแล้วกล่าวต่อ “แล้วจะให้ผมทำยังไง”

“หาในสิ่งที่คุณได้ตัดสินใจไปแล้วนั่นแหละ ถ้าคุณอยู่ที่นี้และปล่อยให้มีการฆ่ากันตายเกิดขึ้นอีก บางทีคุณอาจจะไม่ชอบที่นี้อีกต่อไปแล้วเส้นทางอาชีพมัน ไซติช่วงบ่าบอะไรของคุณนั่น ถ้าเป็นนั่น คุณก็ไม่ได้

ต้องการคำตอบจากฉันจริงๆ หรือ?”

“แล้วถ้าผม ถามจริง ๆ ละ คุณจะว่าไง”

“อยู่กับฉันที่นี่ ฉัน ฉัน ฉัน กับวิลลี่ ฉันจะให้เขามาพูดด้วยถ้ามันจะช่วยได้นะ ฉันควรจะซบหน้าตาแล้วก็โบกผ้าเช็ดหน้า ถ้าอะไรๆ ไม่เป็นไปอย่างที่ผมต้องการ อย่างน้อยฉันก็จะรู้ว่าคุณทำอะไรที่ถูกต้องแล้ว ทั้งหมดนี้น่าจะกินเวลาแค่ชั่ววูบเองมั้ง แล้วฉันก็จะกลับบ้านไปพลิกผ้านวมซะ”

“ผมจะไม่เปิดเผยตัว”

“ไม่มีทางซะหรือ คุณมันคนเห็นแก่ตัวใช่ไหมล่ะ”

“ผมไม่สนใจเรื่องนั้นหรือ”

“ฉันก็เหมือนกันแหละ ที่นี้ทำให้คุณได้สงบสติและดีขึ้น เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นก่อนหน้าทำให้คุณรู้จักสิ่งเหล่านี้ ฉันหมายถึง...เห็นคุณค่าสิ่งเหล่านี้ นะ”

เขาพยักหน้า

“ไม่ว่าคุณจะทำเลือกทางไหน ฉันก็ไม่อยากเสียมันไปหรอก” เธอพูด

“ไม่หรือ เราจะไม่เสียอะไรไป ไม่ว่าผมจะเลือกทางไหนก็ตาม”

ความมืดเริ่มปกคลุมอย่างรวดเร็ว ดาวพฤหัสบดีปรากฏให้เห็นบนฟากฟ้า ต่ำลงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้

ทั้งสองเดินเคียงข้างกันกลับบ้านโดยมีดวงจันทร์กลมโตเป็นฉากหลัง ไกลออกไปบนเนินดินที่น้ำลดระดับลง บรรดาปลาตัวน้อยดีดพล่านไปมา เพื่อเอาชีวิตรอด

ครอว์เฟิร์ดกลับมาอีกครั้งหลังมือค้ำ เขาถอดเสื้อโค้ด เนกไท และม้วนแขนเสื้อขึ้นเพื่อให้ดูผ่อนคลาย แต่มอลลีกลับรู้สึกวาท่อนแขนหนาและซีดเขียวของครอว์เฟิร์ดช่างไม่น่ามองเสียมากกว่า สำหรับเธอแล้วเขาดูเหมือนลิงเอบที่ฉลาดเฉลียวแต่น่ารังเกียจ เธอวางถ้วยกาแฟให้เขาแล้วนั่งรออยู่ใต้พัดลมบริเวณเฉลียงหน้าบ้าน ระหว่างรอแกรมกับวิลลี่ออกไปให้อาหารสุนัข เธอไม่พูดอะไรเลย ผีเสื้อกลางคืนกระพือปีกเบาๆ ขณะเกาะอยู่กับบานมุ้งลวด

“เขาดูดีนะ มอลลี” ครอว์เฟิร์ดกล่าว “คุณทั้งคู่เลย ดูเพียวและผิวแทนขึ้น”

“ไม่ว่าฉันจะพูดอะไร คุณก็จะพาเขาไปอยู่ดีใช่ไหม”

“ใช่ ผมต้องทำ ผมต้องพาเขาไป แต่ขอสาบานต่อพระเจ้าเลย มอลลี ผมจะให้เขาทำงานอย่างสบายใจที่สุดเท่าที่จะทำได้ เขาเปลี่ยนไปแล้ว ดีมากเลยที่พวกคุณแต่งงานกัน”

“เขาดีขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ได้ฝึนบ่อยแล้ว เขาหมกมุ่นกับพวกหมาจรจัดอยู่พักหนึ่ง แต่ตอนนี้เขาแค่คอยดูแลพวกมัน ไม่ได้พูดถึงมันตลอดเวลาแบบแต่ก่อน คุณเป็นเพื่อนเขาไม่ใช่หรือ แจ็ก ทำไมไม่ปล่อยเขาไป”

“เพราะเขาไซ่ร้ายที่ดันเป็นมือดีที่สุดนะสิ เพราะเขาไม่ได้คิดเหมือนคนอื่น เหมือนกับเขาไม่เคยยึดติดกับอะไร”

“เขาคิดว่าคุณอยากให้เขาดูหลักฐานบางอย่าง”

“ผมอยากให้เห็นหลักฐานให้จริง ๆ ไม่มีใครเชี่ยวชาญเรื่องนี้อีกแล้ว แต่เขามีอย่างอื่นอีก จินตนาการของเขา การคาดการณ์ของเขา อะไรก็ตาม แต่ เขาไม่ได้ชอบกระบวนการพวกนี้เลย”

“คุณเองก็คงไม่ชอบเหมือนกันถ้าคุณมีความสามารถแบบนั้น สัญญา กับฉันสิ แจ็ก สัญญาสิว่าคุณจะระวังไม่ให้เขาถลำลึกเกินไป ฉันกลัวว่าถ้าเขาต้องไปต่อกรกับผู้ร้ายพวกนั้นเขาต้องแย่แน่ ๆ”

“เขาจะไม่ต้องต่อกรกับใคร ผมสัญญา”

เมื่อแกรมให้อาหารบรรดาสุนัขเรียบร้อยแล้ว มอลลีก็มาช่วยเขาเก็บข้าวของที่จำเป็น

บทที่ 2

วิล แกรม ขับรถช้าๆ ผ่านบ้านหลังหนึ่ง บ้านที่ครอบครัวของชาร์ลส์ ลีดส์ เคยอาศัยและถูกฆ่าตาย หน้าต่างแต่ละบานนั้นมีดสนิท มีเพียงไฟในสวนดวงหนึ่งส่องสว่าง เขาจอดรถห่างออกไปสองช่วงตึกแล้วเดินย้อนกลับมาท่ามกลางคำคืนอันแสนอบอุ่นโดยมีกล่องกระดาษใส่รายงานของกรมตำรวจเมืองแอตแลนตาอยู่ในอ้อมแขน

แกรมยื่นกรานว่าขอมาคนเดียว โดยให้เหตุผลกับคอร์วีเฟิร์ดว่าเขาจะเสียสมาธิหากมีคนอื่นอยู่ในบ้านด้วย แต่อีกเหตุผลหนึ่ง - เหตุผลส่วนตัวของเขา คือ เขาไม่แน่ใจว่าตัวเองจะแสดงอาการอะไรออกมา ไม่อยากให้มีใบหน้ามาคอยจับจ้องเขาอยู่ตลอด ขนาดในห้องดับจิตเขายังขออยู่คนเดียวด้วยซ้ำ

บ้านก่ออิฐสองชั้นตั้งอยู่ห่างจากถนนโดยมีแนวต้นไม้ล้อมรอบ แกรมใช้เวลาพักใหญ่ยืนอยู่ที่ใต้ต้นไม้เหล่านี้เพื่อมองตัวบ้าน เขาพยายามทำให้สงบ ภายในหัวของเขาเป็นลูกตุ้มสีเงินแกว่งไกวไปมาอยู่ในความมืด เขารอจนกระทั่งลูกตุ้มนั้นหยุดนิ่ง

เพื่อนบ้านสองสามรายขับรถผ่าน เหลือบมองไปยังบ้านหลังนั้นแล้วก็รีบหันหนีอย่างรวดเร็ว บ้านที่เคยเกิดเหตุฆาตกรรมเป็นภาพไม่น่ามองสำหรับเพื่อนบ้านเหล่านี้ เหมือนมองใบหน้าของคนที่ถูกพวกเขาค้นเจอ มีแต่คนนอกพื้นที่หรือพวกเด็ก ๆ เท่านั้นที่จะจ้องบ้านหลังนี้ตรง ๆ

แกรมดีใจที่มู่ลี่เปิดอยู่ แปลว่าไม่มีญาติคนใดอยู่ในบ้านหลังนั้น เพราะ

บรรดาญาติพี่น้องมักจะลดมูลค่าสิ่งเสมอ

เขาอ้อมไปด้านข้างตัวบ้าน เดินอย่างระมัดระวังโดยไม่ใช้ไฟฉาย เขาหยุดสองครั้งเพื่อเงี่ยหูฟัง ตำรวจแอดแลนตาารู้ว่าเขามาที่นี่ แต่เพื่อนบ้านไม่รู้ เพื่อนบ้านซัดใจพวกนี้อาจจะยิงเขาได้

เขามองหน้าต่างหลังบ้าน มองผ่านเงาตาของเครื่องเรือนจนทะลุไปถึงไฟตรงสวนหน้าบ้าน กลิ่นดอกมะลิลอยอบอวลอยู่ในอากาศ เหลืองไม่ระแวงล้อมรอบไปเกือบสุดความยาวของด้านหลังตัวบ้าน บนประตูเหล็กมีเทปกั้นของกรมตำรวจแอดแลนตาพาดอยู่ แกรมแกะเทปออกแล้วเข้าไปด้านใน

ช่องกระจกของประตูเหล็กที่เชื่อมกับห้องครัวนั้นถูกตำรวจเอาออกแล้วแทนที่ด้วยแผ่นไม้อัด เขาส่องไฟฉายแล้วใช้กุญแจที่ตำรวจให้มาปลดล็อกประตู เขาอยากเปิดไฟในบ้าน อยากก่อดินตำรวจเงาแวบและทำเสียงดังสักหน่อยเพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาเข้ามาอย่างถูกต้อง เข้ามาในบ้านอันเงียบเชียบที่มีคนตายถึงห้าคนนี่ แต่เขาไม่ได้ทำอะไรแบบนั้นเลย เขาเข้าไปในห้องครัวอันมืดสลัวแล้วนั่งลงตรงโต๊ะสำหรับกินอาหารเช้า

แสงสีน้ำเงินจากเตาแก๊สวูบวบอยู่ในความมืด เขาได้กลิ่นเฟอร์นิเจอร์ที่ถูกขัดจนขึ้นเงาและกลิ่นแอปเปิ้ล

มีเสียงกรีกดังมาจากเครื่องควบคุมอุณหภูมิในห้อง แล้วเครื่องปรับอากาศก็ทำงาน แกรมเริ่มจากเสียงนั้น สัมผัสความกลัวที่เข้ามาที่ละนิด เขาคุ่นเคยกับความกลัวดี เลยรับมือได้ เขาแค่กลัวแต่ยังไม่ถึงต้องไปต่ออยู่ดี

เขาเริ่มเห็นและได้ยินความกลัวที่ยิ่งกว่านั้น ไม่รู้จะบรรยายออกมาอย่างไร และบางครั้งความกลัวก็ทำให้เขากลายเป็นคนหยาบกระด้าง ที่นี้ไม่มีใครให้คุยด้วย ไม่มีใครอยู่ฟังเขาพูดอะไรที่ทำให้เขาคือคนอื่นต่อไปแล้ว

ความบ้าคลั่งเข้ามาในบ้านหลังนี้ผ่านทางประตูเหล็กที่เปิดสู่ห้องครัวอย่างก้าวด้วยเท้าที่สวมรองเท้าขนาดสิบเอ็ด ขณะนั่งอยู่กลางความมืด เขารู้สึกได้ว่าความบ้าคลั่งนี้เหมือนสุนัขล่าเหยื่อที่กำลังดมกลิ่นเสื้ออยู่

แกรมใช้เวลาเกือบทั้งหมดของช่วงเช้าและหัวค่ำอ่านรายงานการสืบสวนของหน่วยฆาตกรรมประจำกรมตำรวจแอดแลนตา เขาจำได้ว่าไฟตรงเครื่อง

ดูดควันเหนือเตาแก๊สนั้นเปิดอยู่ตอนที่ตำรวจเข้ามา เขาเปิดมันบ้าง

มีกรอบรูปสองใบแขวนอยู่บนผนังข้างเตาแก๊ส ใบหนึ่งเขียนว่า “จูบหรือคือมายา อาหารเลี้ยงยีน” ส่วนอีกใบเขียนว่า “ครัวคือสถานที่ที่เพื่อนชอบมาที่สุด มาฟังเสียงจิ้งหะหัวใจของบ้านเรา มากล่อมเกลาด้วยเสียงฮัมให้สบายใจ”

แกรมดูนาฬิกาข้อมือ ห้าทุ่มครึ่ง ถ้าเอาตามที่นักพยาธิวิทยาวิเคราะห์มา เขื่อเสียชีวิตช่วงเวลาห้าทุ่มถึงตีหนึ่ง

ก่อนอื่นเลยคือทางเข้า เขาคิด...

ชายวิกลจจริตปลดตะขอเกี่ยวประตูมั่งลวดด้านนอก เขายืนอยู่ท่ามกลางความมืดของเฉลียงและหยิบบางสิ่งออกจากกระเป๋ากางเกง เป็นจุกสุญญากาศ อาจแกะออกมาจากรูของเครื่องเหลาดินสอที่ออกแบบมาให้ยึดติดกับโต๊ะทำงาน

เขาย่อตัวลงระดับเดียวกับประตูครัวส่วนล่างที่ทำด้วยไม้ ชายวิกลจจริตยึดหัวขึ้นเพื่อมองผ่านกระจกด้านบน เขาแลบลิ้นเลียจุกสุญญากาศแล้วกดมันลงบนกระจก หมุนจุกเล็กน้อยให้มันยึดติดกับพื้นผิว มีดตัดกระจกใบเล็กถูกผูกติดกับจุกด้วยเชือกเพื่อให้สามารถตัดกระจกเป็นวงกลมได้

เพียงเสียงเอี๊ยดขณะมีดกรีดลงบนกระจกกับการดันหนึ่งครั้งก็ทำให้กระจกหลุดออกจากกัน มือหนึ่งกด มือหนึ่งจับจุกสุญญากาศไว้ กระจกต้องไม่หล่นแตก ตัวกระจกที่ตัดได้เป็นรูปไข่เล็กน้อยเพราะเชือกที่ผูกรอบจุกสุญญากาศ มีเสียงเสียดสีเบาๆ ขณะที่เขาดึงกระจกออกมาด้านนอก เขาไม่สนว่าตัวเองทิ้งคราบน้ำลายที่บอกกรุปเลือดเอบีของตนไว้บนแผ่นกระจก

มือที่สวมถุงมือเข้ารูปลดเข้าไปในช่องว่างนั้นเพื่อหาตัวล็อก ประตูเปิดออกเงิบๆ เขาเข้ามาด้านใน แสงจากเครื่องดูควันทำให้เขาเห็นร่างของตัวเองในห้องครัวอันน่าประหลาดนี้ ในบ้านช่างเย็นจนรู้สึกสบายใจ

วิล แกรม กินยาโดเจลส์เพื่อช่วยลดกรดในกระเพาะ เขายัดยาลงกระเป๋ากางเกง เสียงกรอบแกรบของแผงยาทำให้เขาหงุดหงิด เขาเดินผ่านห้องนั่งเล่นโดยถือไฟฉายห่างจากตัวเขาด้วยความเคยชิน ถึงแม้เขา

จะจำฝั่งบ้านหลังนี้มาแล้ว แต่ก็ยังเลี้ยวผิดไปหนึ่งครั้งก่อนจะเจอบ้านได้ มันไม่ได้ส่งเสียงเอี้ยดอ้าด

เขาหยุดยืนอยู่หน้าทางเข้าห้องนอนใหญ่ เห็นภายในราวๆ เมื่อไม่ใช่ไฟฉายส่อง นาฬิกาดิจิตอลบนโต๊ะหัวเตียงฉายเวลาขึ้นไปบนเพดานห้องไฟสีส้มสำหรับตอนกลางคืนที่ติดอยู่ตรงบัวเชิงผนังใกล้ห้องน้ำสองสว่างในความมืด กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งรุนแรง

ดวงตาคู่นี้ที่เริ่มชินกับความมืดมองเห็นได้เป็นอย่างดี ชายวิกจริต แยกออกว่ามีสเตอร์ลิตส์อยู่ตรงไหน ภรรยาของเขาอยู่ตรงไหน มีแสงในห้องมากพอให้เขาเดินข้ามห้องไปคว้าผมมีสเตอร์ลิตส์แล้วเชือดคอ จากนั้นสะกลับมาที่สวิตซ์ไฟ ทักทายมีสเตอร์ลิตส์เสียหน่อยแล้วค่อยลั่นไกเพื่อสกัดไม่ให้เธอเคลื่อนไหวได้อีกหรือ

แกรมเปิดไฟในห้อง รอยเลือดเป็นทางทั้งบนผนัง บนที่นอน และบนพื้นพากันกรีดร้องใส่หน้าเขา แม้แต่ในอากาศยังสัมผัสได้ถึงเสียงกรีดร้องที่แทรกซึมอยู่ในนั้น เขาสะดุ้งเพราะเสียงอันดังก้องในห้องที่เงียบงันห้องนี้ห้องที่เต็มไปด้วยรอยเปื้อนสีเข้มซึ่งกำลังแข็งตัว

แกรมนั่งลงกับพื้น รอจนกระทั่งเสียงในหัวของเขาเงียบลง นิ่ง...นิ่ง... นิ่งเสีย

หน่วยสืบสวนกรมตำรวจเมืองแอตแลนตาพยายามวิเคราะห์เหตุฆาตกรรมที่เกิดขึ้น แต่ทั้งปริมาณและรูปแบบอันหลากหลายของรอยเลือดสดนั้นทำให้พวกเขาสับสนไปตามๆ กัน เขี่ยอสุภะอยู่ในสภาพถูกสังหารบนเตียงตัวเอง แต่สภาพการณ์นี้กลับไม่ตรงกับรอยเลือดที่กระจายอยู่ทั่วไปหมด

ตอนแรกพวกเขาเชื่อว่าชาร์ลส์ ลิตส์ ถูกทำร้ายในห้องนอนลูกสาวของเขา แล้วคนร้ายก็ลากศพเขาไปยังห้องนอนใหญ่ แต่การตรวจสอบรอยเลือดอย่างละเอียดทำให้พวกเขาต้องวิเคราะห์ใหม่

พวกเขายังสรุปไม่ได้ว่าคนร้ายทำอะไรก่อนหลังในแต่ละห้อง

แต่ตอนนี้ หลังจากได้เห็นผลการชันสูตรศพและรายงานจากห้องแล็บวิล แกรม พอจะนึกภาพออกแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง

ผู้บุกรุกเชือดคอชาร์ลส์ ลีดส์ ขณะที่เขานอนหลับอยู่ข้างภรรยาของเขา ถอยกลับไปทีวีดีแล้วเปิดไฟ เส้นผมและความมั่นใจจากศีรษะของมิสเตอร์ ลีดส์ทิ้งร่องรอยไว้บนสวีตช์ไฟที่ถูกสัมผัสโดยถุงมือผิวเรียบ เขายิงมิสซิส ลีดส์เมื่อเธอยืนตัวขึ้นมา แล้วตรงไปยังห้องนอนของเด็กๆ

แม้ลำคอกจะถูกปาด แต่ลีดส์ก็ลุกขึ้นจากเตียงและพยายามปกป้อง เด็กๆ ของเขา ทำให้เลือดที่คอทะลักออกมาจำนวนมาก เลือดจากหลอดเลือดแดงของเขาสาครระเซ็นไปทั่วขณะต่อสู้ ทำให้เจ้าหน้าที่เข้าใจผิด เขาถูก ผลักออก ล้มลงกับพื้น และเสียชีวิตอยู่กับลูกสาวในห้องนอนของเธอ

ลูกชายหนึ่งในสองคนถูกยิงบนเตียง เด็กชายอีกคนถูกพบเป็นศพ บนเตียงเช่นกัน แต่ในเส้นผมมีฝุ่นปะปนอยู่ ตำรวจเชื่อว่าเด็กชายถูกลาก ออกจากใต้เตียงแล้วค่อยถูกยิง

เมื่อทั้งหมดตายแล้ว อาจจะยกเว้นมิสซิสลีดส์ไว้หนึ่งคน กระบวนการ ทุบกระจกก็เริ่มขึ้น คนร้ายเลือกเศษกระจกขึ้นมา หันไปสนใจมิสซิสลีดส์ อีกครั้ง

แกรมมีสำเนาผลการชันสูตรศพทั้งหมดอยู่ในกล่องเอกสารของเขานี้ เป็นผลการชันสูตรศพมิสซิสลีดส์ กระสุนพุ่งเข้าไปในสะดือของเธอเยื้อง มาทางขวา และฝังอยู่ในกระดูกสันหลังตรงช่วงเอว แต่เธอเสียชีวิตเนื่องจาก ถูกรัดคอจนขาดอากาศหายใจ

ระดับเซโรโทนินและฮิสตามีนที่หลั่งออกมาในแผลกระสุนปืนบ่งชี้ว่า เธอมีชีวิตอยู่ต่ออีกอย่างน้อยห้านาทีหลังจากถูกยิง สารฮิสตามีนสูงกว่า เซโรโทนินมาก แปลว่าเธออยู่ต่ออีกไม่เกินสิบห้านาที บาดแผลอื่น ๆ นอกเหนือจากนี้ไม่ได้พียง แต่คาดว่าเกิดขึ้นหลังจากที่เธอเสียชีวิตไปแล้ว

ถ้าบาดแผลอื่นๆ เกิดขึ้นหลังจากที่เธอเสียชีวิต แล้วฆาตกรทำอะไร ขณะที่มิสซิสลีดส์กำลังรอความตาย แกรมสงสัย โรมรันกับลีดส์และ ฆ่าพวกเด็กๆ ที่เหลือทิ้งหรือ ก็อาจใช่ แต่อะไรพวกนี้น่าจะกินเวลาน้อยกว่า หนึ่งนาทีด้วยซ้ำ ทูบกระจกก็มีส่วน แต่ทำอะไรอีกล่ะ

เจ้าหน้าที่สืบสวนของแอตแลนตาทำงานละเอียด พวกเขาอุตสาหะ วัตรระยะ ถ่ายภาพ ดูดฝุ่น ค้นหาหลักฐานด้วยการตรวจไขว้เป็นแนวตั้ง

และแน่นอนเพื่อไม่ให้มีอะไรหลุดลอดไปได้ ดึงท่อดักสิ่งสกปรกของอ่างล้างมือออกมา กระนั้นแกรมยังคงมองหาอย่างอื่นต่อไป

แกรมดูจากภาพถ่ายของตำรวจและเทพกาวที่ระบุตำแหน่งศพบนที่นอน ทำให้รู้ว่าแต่ละศพถูกพบในสภาพใด จากร่องรอยผงไนเตรตบนผ้าปูที่นอน เหยื่อที่ถูกยิงนั้นถูกพบในสภาพเดียวกับตอนที่เสียชีวิต

แต่ปริมาณเลือดมหาศาลและรอยเลือดเป็นทางยาวที่แห้งสนิทบนพรมในห้องโถงนั้นยังคงหาคำตอบไม่ได้ว่าเกิดขึ้นอย่างไร เจ้าหน้าที่สืบสวนคนหนึ่งเสนอทฤษฎีที่ว่าเหยื่อบางคนอาจพยายามคลานหนีให้ห่างจากคนร้ายก็ได้ แต่แกรมไม่คิดแบบนั้น เห็นได้ชัดว่าฆาตกรลากร่างของเหยื่อพวกนี้หลังจากที่พวกเขาเสียชีวิตแล้ว และเอากลับมาไว้ที่เดิมที่พวกเขาตาย

สิ่งที่ฆาตกรทำกับมิลลิสลิตส์นั้นชัดเจนแล้ว แต่กับคนอื่นล่ะ เขาไม่ได้ฆ่าและศพเหยื่อรายอื่น ๆ แบบที่ทำกับมิลลิสลิตส์ เด็กแต่ละคนแค่ถูกยิงที่ศีรษะนัดเดียวเท่านั้น ชาร์ลส์ ลิตส์ ถูกทิ้งให้เลือดออกจนตายจากการพยายามหายใจ ร่องรอยอื่นเพียงร่องรอยเดียวบนตัวเขาคือรอยถูรัดตีน ๆ รอบอกซึ่งเชื่อว่าเกิดขึ้นหลังจากที่เขาตายแล้ว ฆาตกรทำอะไรกันแน่หลังจากที่เหยื่อพวกนี้สิ้นลมหายใจ

ฉากในกล้องที่เขาถือมา แกรมหยิบภาพถ่ายของเจ้าหน้าที่ตำรวจออกมาดู ตามด้วยรายงานผลตรวจเลือดของเหยื่อแต่ละรายและคราบที่เป็นสารอินทรีย์จากห้องแล็บ และแผ่นข้อมูลเปรียบเทียบทิศทางการกระจายตัวของหยดเลือดที่ต้องเก็บข้อมูลไว้ตามกระบวนการ

เขาตรวจสอบห้องบนชั้นสองอย่างละเอียด พยายามจับคู่บาดแผลกับคราบเลือดที่มีอยู่ พยายามย้อนรอยเหตุการณ์ เขาจุดตำแหน่งคราบเลือดแต่ละจุดบนแผนผังย่อส่วนของห้องนอนใหญ่ที่เขาสร้างขึ้นมา และใช้แผ่นข้อมูลเปรียบเทียบในการคะเนทิศทางและอัตราเร็วของเลือดแต่ละหยด เขาหวังว่าวิธีนี้จะช่วยให้เขารู้ทำทางการเคลื่อนย้ายของแต่ละศพในแต่ละช่วงเวลา

ตรงนี่คือรอยเลือดที่สาดเป็นแนวขึ้นไปสามแถวบนผนังตรงมุมห้องนอน ตรงนี่คือรอยเลือดจาง ๆ อีกสามรอยบนพรมข้างใต้ บนผนังเหนือ

หัวเตียงฝั่งที่ชาร์ลส์ ลีดส์ นอนก็มีคราบเลือด ส่วนบัวเชิงผนังก็มีรอยเลือด ป้ายอยู่ด้วย ภาพวาดคร่าว ๆ ของแกรมเริ่มจะดูเหมือนเกมลากเส้นต่อจุด เพื่อให้เกิดเป็นภาพ แต่ไม่มีตัวเลขมาให้ เขาจึงมัน เงยมองห้อง แล้วก็ กลับมามองเค้าโครงภาพนั้นอีกจนเริ่มปวดศีรษะ

เขาเดินเข้าไปในห้องอาบน้ำแล้วกินยาแก้ปวดบัพเฟอรินสองเม็ด สุดท้าย ตุ่มน้ำจากก๊อกในห้องน้ำตามเข้าไปอีกที เขาวักน้ำล้างหน้าแล้วเช็ด ด้วยชายเสื้อ น้ำเสียไหลลงมาบนพื้น เขาลืมไปเลยว่าเจ้าหน้าที่ถอดท่อดัก ลิ่งสกปรกออกไปแล้ว ถ้าไม่นับเรื่องนี้ ห้องอาบน้ำก็อยู่ในสภาพปกติทุกอย่าง ยกเว้นกระจกที่แตกกับรอยนิ้วมือที่เกิดจากผนังกระจกที่หลุดออกจากรอยขีดข่วน บลัด แปรงสีพื้นเอเย คริมทาหน้าเอเย มีดโกนหนวดเอเย ทุกอย่างอยู่ที่เดิม ของมัน

ห้องอาบน้ำนี้ดูเหมือนกับยังมีครอบครัวหนึ่งใช้มันอยู่ ถูร่องของ มิสซิสลีดส์ยังแขวนอยู่บนราวแขวนผ้าเช็ดตัวเพื่อรอให้แห้ง เขาสังเกตเห็นว่า เธอตัดขาถุงน่องที่เริ่มร่นออก เพื่อจะได้เอาไปใส่กับถุงน่องอีกตัวที่เหลือขา ข้างเดียวเช่นกัน เป็นการประหยัดเงินไปในตัว ความเป็นแม่บ้านผู้มัธยัสถ์ เล็ก ๆ น้อย ๆ ของมิสซิสลีดส์นี้ทำให้เขาเจ็บปวดใจ มอลลิกี้ทำแบบนี้ เหมือนกัน

แกรมบินออกทางหน้าต่างห้องแล้วนั่งลงบนแผ่นกระเบื้องมุงหลังคา บนเฉลียงบ้าน เขากอดเข้า เลือที่เปียกชื้นจนเย็นฉ่ำแนบชิดกับแผ่นหลัง เขาพ่นจมูกพืดพืดเพื่อไล่กลิ่นการฆ่าแกงออกไปจากจมูก

แสงของเมืองแอดแลนตาทำให้ท้องฟ้ายามค่ำเป็นสีแดงอมน้ำเงินและ ทำให้มองเห็นดวงดาวได้ยากขึ้นด้วย ที่คีร์คงจะเห็นท้องฟ้ายามค่ำคืนได้ ชัดกว่านี้ เขาคงได้มองดาวตกกับมอลลิกี้และวิลลี ฟังเสียงฟิวที่พวกเขา เห็นตรงกันเงิบ ๆ ว่าดาวตกควรมีเสียงแบบนั้น ฝนดาวตกเดลต้าอะควาริด คงจะกำลังพุ่งผ่านท้องฟ้าและวิลลิกี้คงจะนั่งดูมันอยู่

เขาตัวสั่นเทาและพ่นลมออกจากจมูกอีกครั้ง เขาไม่อยากจะคิดถึงมอลลิกี้ ตอนนั้น เพราะมันช่างว่างเปล่าและเบี่ยงเบนความสนใจของเขา

แกรมมีปัญหารื่องความคิด บ่อยครั้งที่ความคิดของเขาไม่น่าพิสมัย

นัก ไม่มีส่วนใดในสมองของเขาที่ช่วยให้เรื่องนี้ดีขึ้นเลย สิ่งที่เขาเห็นและรับรู้เข้ามากลับไปแตะโดนสิ่งอื่น ๆ ที่เขามีอยู่ การผสมผสานของสิ่งที่เขารับรู้มากับสิ่งที่มืออยู่บางครั้งก็ทำให้เขาใช้ชีวิตลำบาก แต่เขาเตรียมการรับมือมันไม่ได้ ป้องกันมันไม่ได้ ปิดกั้นมันไว้ก็ไม่ได้ ความเชื่อในความถูกต้องของคลองธรรมและความเหมาะสมของเขานั้น จะต้องซ็อกเมื่อได้เห็นสิ่งที่เขาต้องเข้าไปพัวพันด้วย จะต้องหวาดกลัวความฝันของเขา นำเสียชีวิตที่เสี่ยงต่อสื่อนี้ให้หัวของเขาไม่ได้มีป้อมปราการเอาไว้ปกป้องสิ่งที่เขารักเลย การเข้าไปข้องเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ของเขามาไวดูความเร็วแสง ในขณะที่การตัดสินใจผิดถูกของเขานั้นมีความเร็วเท่ากับการอ่านตามคำบอก ไม่เคยตามทันและไม่เคยช่วยชักนำความคิดของเขาได้เลย

เขามองว่าสภาพจิตใจของเขาเป็นเรื่องประหลาด แต่มีประโยชน์เหมือนแก้วที่ทำจากเขากวาง และเขาไม่อาจทำอะไรกับเรื่องนี้ได้

แกรมปิดไฟในบ้านของครอบครัวลีดส์ แล้วออกไปทางห้องครัวปลายสุดของเฉลียงหลังบ้าน แสงไฟฉายช่วยให้เขาเห็นจักรยานคันหนึ่งและเปลสำหรับสุนัข มีบ้านสุนัขอยู่ในสวนหลังบ้าน และมีซามซัวร์สำหรับสุนัขวางอยู่ข้างบันไดทางขึ้นเฉลียง

หลักฐานบ่งชี้ว่าครอบครัวลีดส์กลับไหลไม่รู้เรื่องจนกระทั่งถูกปลุกให้ตื่น เขาหนีไฟฉายไว้ระหว่งคางกับอกแล้วเขียนโน้ตว่า แจ็ก - หมาไปไหน

แกรมขับรถกลับไปโรงแรม เขาตั้งสมาธิกับการขับรถอย่างหนัก แม้ว่าการจราจรช่วงตีสี่ครึ่งจะมีรถน้อยมากก็ตาม ติระชะของเขายังเด่นตุง ๆ เขาจึงมองหาร้านอาหารที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมง

เขาเจอร้านหนึ่งบนถนนพีชทรี ยามท่าทางไม่เอาไหนคนหนึ่งนั่งจิบอยู่ข้างประตูร้าน แกรมซื้อยาแก้ปวดบัพเฟอรินจากเภสัชกรที่สวมแจ็กเก็ตสีเข้มเสียจนทำให้เห็นรังแคบนตัวเสื้อชัดเจนไปอีก แสงไฟในร้านยังทำให้แกรมปวดหัวหนักขึ้น แกรมไม่ชอบเภสัชกรที่ยังหนุ่มเลย คนพวกนี้มีความเป็นลูกคนกลาง ที่ดูภูมิใจในตัวเองจนเกินไปและเดาว่าน่าจะทำตัวไม่น่ารักเวลาอยู่บ้านด้วย

“เอาอะไรอีกไหม” เกล็ดชกรถาม นิ้วปล่อยค้ำอยู่เหนือกุญแจเครื่องคิดเงิน “เอาอะไรอีกไหม”

สำนักงานเอพีไอประจำเมืองแอตแลนตาจองห้องพักให้เขาในโรงแรมแปลก ๆ ใกล้กับพีซทรีเซ็นเตอร์ที่เพิ่งสร้างใหม่ โรงแรมนี้มีลิฟต์กระจกรูปร่างเหมือนฝักถั่วที่ย้ำให้เขารู้ว่าเขาอยู่ในตัวเมืองแล้วจริงๆ

แกรมขึ้นลิฟต์ไปยังห้องพักของเขาโดยมีผู้ร่วมทางเป็นผู้มาร่วมงานสัมมนาสองคน แต่ละคนติดป้ายที่มีข้อความว่า “สวัสดิ์!” พวกเขาจับราวลิฟต์และมองไปยังลิอบบี้ด้านล่างขณะที่ลิฟต์เคลื่อนตัวขึ้นไป

“เห็นที่ยืนอยู่ตรงโถงนั้นไหม นั่นวิลมาและก๊วกที่เพิ่งเข้ามา” คนที่ตัวใหญ่กว่าพูด “แม่งเอ๊ย โคตรอยากฟาดหลอนเลยวะ”

“เอาไว้เลือดกำเดาไหลเลยใช้ไหม” อีกคนกล่าว

ความกลัวและความคุ้นเคย และความโกรธที่มีต่อความกลัวนั้น

“เฮ้ย รู้ไหมทำไมผู้หญิงถึงมีขา”

“ทำไมอะ”

“ก็จะได้ไม่ทิ้งรอยน้ำเมือกไว้เหมือนหอยทากไงวะ”

ประตูลิฟต์เปิดออก

“ชั้นนี้เปล่าอะ เออ ชั้นนี้แหละ” ชายร่างใหญ่กว่าพูด เขาเดินโซเซออกไปจนเกือบชนผนังทางเดิน

“และนี่คือคนตาบอด นำทางคนตาบอดนะคร้าบ” อีกคนกล่าว

แกรมวางลังกระดาษลงบนลิ้นชักเก็บเสื้อผ้าในห้องของเขา ก่อนจะใส่ในลิ้นชักแถวหนึ่งเพื่อไม่ต้องเห็นมันอีก เขาพอแล้วกับการต้องมองดวงตาเบิกโพลงของคนตาย เขาอยากโทร.หามอลลี่ แต่ตอนนี้เข้าเกินไประยะแล้ว

เขามีนัดตอนแปดโมงเช้าที่กรมตำรวจเมืองแอตแลนตา คงมีเพียงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ให้บอกพวกนั้น

เขาพยายามจะหลับให้ได้ แต่สมองเขาเหมือนบ้านที่เปิดเป็นห้องเช่าเต็มไปด้วยเสียงตกเถียงอื้ออึงอยู่รอบๆ ไม่ก็เสียงคนทะเลาะกันในโถงกลางของบ้าน แกรมรู้สึกด้านชาและว่างเปล่า เขารินวิสกี้ใส่ลงในแก้วน้ำบ้านปากแล้วกระดกเข้าไปสองช็อตก่อนทิ้งตัวลงนอน ความมืดขยับเข้ามาใกล้ชัดเจน

เกินไป เขาจึงเดินไปเปิดไฟห้องอาบน้ำแล้วกลับมาอนบนเตียง เขาแกล้งทำเป็นว่ามอลลีกำลังหิวมอยู๋ในห้องอาบน้ำ

ข้อความจากในรายงานชั้นสูตรศพตั้งขึ้นในหัวและเป็นเสียงของเขาเอง แม้ว่าเขาจะไม่เคยอ่านออกเสียงเลยก็ตาม “...เศษอาหารที่ก่อตัวเป็นรูปร่าง... มีร่องรอยของแป้งฝุ่นบนปลายขาขวา รอยแตกบนกระดูกเบ้าตาที่เกิดจากการใช้เศษกระจกแทงเข้าไป...”

กรรมพยายามนึกถึงชายหาดที่ซูการ์โลฟดีย์ พยายามเงี่ยหูฟังเสียงคลื่น เขานึกภาพโต๊ะข้างของเขาไว้ในหัว และเสียงไปคิดถึงนาฬิกาที่เขา กับวิลลีประกอบขึ้นมาด้วยกัน เขาร้องจิมง่าเพลง “วิสกีร์เวอร์” และพยายามร้องเพลง “แบล็กเมาน์เทนแร็ก” ตั้งแต่ต้นจนจบในหัว มันคือเพลงของมอลลี เขานึกช่วงที่โด วัตสัน เล่นกีตาร์ได้ แต่มาหลุดตรงช่วงบรรเลงกีตาร์ระหว่างท่อนร้อง มอลลีเคยพยายามสอนให้เขาเล่นระบำคัลลิกในสวนหลังบ้าน เธอจะกระโดดไปมา...ในที่สุดเขาก็ค่อยๆ หลับไหล

เขาสឹมตาตื่นในอีกชั่วโมงต่อมา ตัวแข็งทื่อและเหงื่อแตกพลั๊ก หางตาเห็นเงาหมอนอีกใบสะท้อนเป็นเงาดำตัดกับไฟห้องอาบน้ำ และที่นอนข้างเขาตอนนี้คือมิสซิสตีสผู้ถูกกัดและฉีกทิ้ง ดวงตาเป็นเงาสะทอน มีรอยเลือดเหมือนรอยขาแวนพาดอยู่บนขมับและหูของเธอ เขาไม่อาจหันศีรษะไปเผชิญหน้ากับเธอตรงๆ ได้ สมอของเขาก็ดร้องเหมือนเสียงสัญญาณเตือนภัย เขาเอื้อมมือไปสัมผัสบริเวณที่เธอนอนแต่คว้าได้เพียงผ้าแห้งๆ

พอได้เคลื่อนไหว เขาก็รู้สึกโล่งใจ เขาลุกจากเตียงทั้งที่หัวใจยังเต้นรัวเร็ว จัดแจงสวมเสื้อยืดตัวใหม่แล้วโยนเสื้อตัวที่เปียกเหงื่อลงไปในอ่างอาบน้ำ เขาไม่ได้ย้ายไปนอนอีกฝั่งของเตียงที่ยังแห้ง แต่เลือกที่จะปูผ้าเช็ดตัวบนฝั่งเดิมที่เขาอนจนชุ่มเหงื่อ เขานั่งทับผ้าเช็ดตัว เอนหลังพิงหัวเตียงโดยมีแก้วเครื่องดื่มในมือ ก่อนจะกระดกเข้าไปหนึ่งในสาม

เขาพยายามไขว่คว้าหาอะไรมาให้ตัวเองคิด อะไรก็ได้ เลยเลือกนึกถึงร้านขายยาที่เขาซื้อบัพเฟอร์ริน บางทีอาจเพราะมันคือประสบการณ์เดียวของเขาในวันนี้ที่ไม่เกี่ยวกับความตาย

เขาจำร้านขายยาร้านเก่าที่มีตู้กดน้ำอัดลมได้ ตอนเด็กเขาคิดว่า

ร้านขายยาเก่า ๆ จะมีกลิ่นลึกลับบางอย่าง เมื่อคุณไปในร้าน คุณจะรู้สึกอยากซื้ออะไรที่ทำจากยางไม่ว่าคุณจะต้องการมันหรือไม่มีก็ตาม และมีของบางอย่างบนชั้นที่คุณไม่ควรมองมันนานเกินไป

ร้านขายยาที่เขาซื้อบัพเฟอรินนั้นมียาหลอดยางลวดลายต่าง ๆ ใส่ในตู้ใส่ติดผนังหลังเครื่องคิดเงินราวกับเป็นงานศิลปะ

เขาชอบร้านขายยาและร้านของชำในวัยเด็กมากกว่า แกรมอายุย่างเข้าเลขสี่และเริ่มรู้สึกได้ถึงแรงดึงดูดจากความทรงจำสมัยเก่า ตั้งสมอลอยกลางกระแสที่เขี้ยวกรากในช่วงฤดูมรสุม

เขานึกถึงสมูท ตาเฒ่าสมูทจอมเซ่อประจำเครื่องกดน้ำอัดลม และควบตำแหน่งผู้จัดการร้านให้แก่ลัซกรที่เป็นเจ้าของร้านขายยาสมัยที่แกรมยังเด็ก สมูทผู้ดื่มเหล้าในเวลากลางวัน ลืมปล่อยมูลิ่งเงินขนมสติกเกอร์ละลายอยู่หลังบานกระจก สมูทผู้ลืมนวดปลักกาทัดมน้ำร้อนจนต้องเรียกรถดับเพลิงมา สมูทผู้ยอมขายไอศกรีมโคนโดยให้เด็กติดสตางค์ไว้

จุดหักเหเริ่มจากการที่เขาสั่งซื้อตุ๊กตาเด็กคิวบีห้าสิบตัวจากดีเทลยาตอนที่เจ้าของร้านไปพักร้อน พอกลับมาเขาเลยโดนพนักงานไปหนึ่งอาทิตย์ เจ้าของร้านขายตุ๊กตาคิวบีโดยจัดให้ตุ๊กตาทั้งห้าสิบตัวเรียงแถวกันเป็นรูปครึ่งวงกลมตรงตู้กระจกหน้าร้าน พวกมันจะได้คอยจ้องใครก็ตามที่พยายามจะมองเข้ามาข้างใน

ตุ๊กตาพวกนี้ไม่มีดวงตาสีฟ้าอมน้ำเงิน เป็นการจัดแสดงสินค้าที่น่าที่งเสียจนแกรมยืมมองมันนานทีเดียว เขารู้ว่ามันเป็นแค่ตุ๊กตาคิวบี แต่เขารู้สึกได้ถึงศูนย์รวมความสนใจจากตุ๊กตาจำนวนมากที่กำลังมองอยู่ มีคนไม่น้อยทีเดียวที่หยุดมองพวกมันเช่นกัน เจ้าตุ๊กตาพลาสติกที่มีเงยอวมองโง่ ๆ เหมือนกัน แต่ดวงตาที่จ้องตรงมานั้นก็กลับทำให้เขารู้สึกคันยิบ ๆ ที่หน้า

แกรมเริ่มผ่อนคลายมากขึ้นขณะนั่งอยู่บนเตียง สายตาที่จ้องมองมาของตุ๊กตาคิวบี เขาเริ่มดื่มอีกครั้งก่อนจะสลักน้ำใส่อกตัวเอง เขารุ่มง่ามความหาวิเศษโคมไฟข้างเตียง แล้วตรงไปหยิบกล่องเอกสารจากลิ้นชักเก็บเสื้อผ้า เขาหยิบรายงานผลการชันสูตรศพของเด็ก ๆ ตระกูลลิตต์ลิ่งทั้งสามคนออกมา รวมถึงภาพร่างวัตรระยะที่เกิดเหตุในห้องนอนใหญ่ของเขาเองด้วย

เขาแผ่เอกสารทั้งหมดลงบนเตียง

นี่คือรอยเลือดเพียงชิ้นสามรอยตรงมุมห้อง และนี่คือรอยเปื้อนที่ตรงกันบนพรม นี่แหละคือขนาดของเด็กทั้งสามคน น้องชาย น้องสาว และพี่ชายคนโต ตรง ตรง ตรง

พวกเขาถูกจัดให้นั่งเรียงเป็นแถวชิดกับผนัง หันหน้าเข้าหาเตียง เป็นผู้ชม ผู้ชมที่ตายแล้ว ส่วนลิตส์ถูกมัดบริเวณอกเข้ากับหัวเตียง คล้ายกับกำลังนั่งอยู่บนเตียง ทำให้เกิดรอยบาดและรอยเปื้อนบนผนังเหนือหัวเตียง

พวกเขาดูอะไรอยู่ ไม่เลย พวกเขาตายหมดแล้ว แต่ดวงตาเปิดอยู่ พวกเขาดูโชว์ที่น่าแสดงโดยชายวิกจจริตและมิสซิสลิตส์ซึ่งอยู่ข้างมิสเตอร์ลิตส์นี่เอง พวกเขาเป็นผู้ชม ใบบ้านนั้นจะได้เห็นหน้าพวกเขาทั้งหมด

แกรมสงสัยว่าฆาตกรจุดเทียนด้วยหรือเปล่า แสงวูบวาบของเทียนจะช่วยกระตุ้นให้ใบหน้าของเหยื่อพวกนี้ดูมีชีวิตขึ้นมา แต่ไม่เห็นเทียนสักเล่มบางที่เขาอาจจะทำแบบนั้นในครั้งต่อไป...

ความผูกพันเล็กๆ ที่เพิ่งมีต่อฆาตกรนี้ช่างน่ารำคาญเหมือนปลิงที่เกาะติดผิวหนัง แกรมกัดกระดาษขณะครุ่นคิด

ทำไมแกถึงย้ายพวกเขาอีกครั้ง ทำไมไม่ปล่อยไว้แบบนั้น แกรมตั้งคำถาม มีบางอย่างที่แกไม่อยากให้ฉันรู้เกี่ยวกับตัวแก ทำไมรี มีอะไรที่แกละอายใจรี หรือมีอะไรที่แกให้ฉันรู้ไม่ได้เด็ดขาด

แกเปิดตาพวกเขาหรือเปล่า

มิสซิสลิตส์ดูดีใช้ได้เลยใช่ไหมล่ะ แกเปิดไฟในห้องหลังจากเชือดคอเขาเพื่อให้มิสซิสลิตส์เห็นเขาล้มลงไปใช่ไหม น่ารำคาญใจเป็นบ้าใช่หรือเปล่าที่ต้องสวมถุงมือขณะถูกเนื้อต้องตัวเธอ

มีแป้งฝุ่นบนขาของเธอ

แต่ไม่มีแป้งในห้องอาบนํ้าเลย

ใครบางคนดูจะเอ่ยข้อเท็จจริงสองข้อนี้ออกมาด้วยเสียงเรียบ

แกถอดถุงมือใช่ไหม ผงแป้งหลุดออกมาจากถุงมือตอนที่แกถอดมันออกเพื่อสัมผัสเธอ **ใช่ไหมไอ้สารเลว** แกสัมผัสเธอด้วยมือเปล่าแล้วก็สวมถุงมืออีกครั้งก่อนจะจัดการเธอให้แน่นิ่งไป แต่ตอนที่แกไม่ได้สวมถุงมือ

แกเปิดตาพวกเขาหรือเปล่า

แจ็ก ครอว์เฟิร์ด รับโทรศัพท์ตอนที่สัญญาณดังเป็นครั้งที่ห้า เขาจับโทรศัพท์ตอนดึกอยู่บ่อยครั้งเลยไม่ได้ตกใจอะไร

“แจ็ก นีวิลนะ”

“โง่ วิล”

“ไฟพรชยังทำงานอยู่ในหน่วยलयนิ้วมือแฝงอยู่หรือเปล่า”

“ใช่ แต่เขาไม่ค่อยได้ออกไปข้างนอกเท่าไร ตอนนี้เขากำลังทำดัชนีซิงเกิล-ปรินต์อยู่”

“ผมว่าเขาควรมาที่แอตแลนตา”

“ทำไม คุณบอกเองไม่ใช่หรือว่าเจ้าหน้าที่ที่นี่ใช้งานไม่ได้”

“คนที่นั่น ใช้งานไม่ได้ แต่ไม่ดีเท่าไฟพรช”

“คุณอยากให้เขาทำอะไร ให้เขาดูส่วนไหน”

“เล็บมือและเล็บเท้าของมิสซิสสิดส์ เธอทาเล็บไว้ ผิวมัน และกระจกตาของเหยื่อทุกรายด้วย ผมคิดว่าฆาตกรถอดถุงมือออก แจ็ก”

“พระเจ้า ไฟพรชจะต้องทำให้เจอให้ได้” ครอว์เฟิร์ดว่า “เพราะงานศพจัดเย็นนี้แล้ว”